

LBRIS | We know
Mihai Buzea

Pădurea Vrăjitoarei Miei

cu ilustrații de Ioana Pârvan

editura Frontiera

Fetița-licornă	9
Regele Pescar	14
Stejarul Mămică	21
Ciupercile au voie	25
Frații Scoruși	30
Perla de Vrăjitoare	37
După melci	44
Pisica versus Pisicone	51
Stejarul care nu mai poate să respire	58
Rodul-pământului	64
Alunii Veseli	71
Troscotii Japonezi	79
Coțofenele nu mint, ba da	85
Motanul din Cracovia	92
Liga Lederii	100
Scoica de Vrăjitoare	107

BRIS We know books

După ce intrară în Pădure și trecură de Urzici, Tati o coborî pe Pisicone din cârcă și o întrebă:

- Unde mergem azi?
- La Stejarul Mămică!
- Nu vreau la Stejarul Mămică, că acolo nu-i băncuță.
- Și atunci unde să mergem, Tati?
- La băncuță.
- Nu-mi place la băncuță, că-s gunoaie!
- Sunt gunoaie în coșul de gunoi, ce vină am eu?!
- N-am cu cine vorbi!
- Hai, că poate găsim Pisica. O să vorbești cu ea, dac-o găsim.
- Niciodată n-o găsim!
- Uite, mâine mergem unde vrei tu! Azi la băncuță, mâine alegi tu, bine?
- Bine, Tati! Da' pe urmă jucăm *cache-cache*?
- Jucăm. Hai!

Când ajunseră la băncuță, Tati se așeză cu un oftat gras, scoase din rucsăcel cartea, ochelarii și sticla de apă și îi zise lui Pisicone:

- Să te joci pe-aici, prin preajmă, să nu te scap din ochi!
  - Eu nu mă joc, Tati! Sunt mare.
  - Dar ce faci?
  - Mă plimb, așa, ca fetițele mari.
  - Bine, dar să te văd, să nu-mi dispari, da?
  - Nu-ți dispar, Tati! Ce sunt eu, dispăruții?!
- spuse Pisicone, cu felul ei de-a vorbi într-o limbă un pic inventată.
- Și să cânți mereu, ca să te-aud!
  - O să cânt, Tati, dar încet, că aici e liniște.

Tată începu să citească din cărticica lui, iar Pisicone se plimbă o vreme pe potecă, apoi se băgă în tufișuri, cu grijă să nu facă zgomot. Se uită după Pisică, chiar dacă știa că n-o s-o vadă, și n-o văzu. Dar se lăsă pe vine și începu să șoptească:

– *Bonjour!*

Ileçșii nu spuseră nimic.

– *Bonjour!* Vreți să vorbim? Pe mine mă cheamă Pisicone.

Ei tot nu spuseră nimic, deși o auziseră.

– Eu nu sunt rea. Sunt bună.

Cel mai mic îi răspunse cu voce mică:

– Ce ești tu?

– Sunt o fetiță-licornă.

– Și de ce vorbești cu noi?

– Eu vorbesc cu toată lumea.

– Cum de poți vorbi cu noi? întrebă fratele mai mare.

– Pentru că sunt o fetiță-licornă. Pot vorbi cu toată lumea.

– N-o să ne faci rău? întrebă Ilexul Mămică.

– Eu nu fac rău nimănui. Doar vorbesc.

– N-o să ne rupi frunzele? întrebă Ilexul Tătic.

– De ce să vi le rup?

– Așa fac copiii, răspunseră Ileçșii. Ne rup frunzele, le bagă-n gură și le mestecă. Și pe urmă li se face rău, vomită și sunt duși la spital, iar a doua zi vin părinții, ne taie de la rădăcină și ne aruncă la gunoi.

– Frunzele voastre nu sunt de mâncare.

– Nu, răspunse cel mai mic dintre Ileçși, dar copiii fac concurs. Să vadă dacă ne pot mesteca frunzele fără să se înțepe în ghimpi.

– Și pot?

– Pot, cum să nu poată, răspunse Ilexul Mămică. Ghimpii noștri sunt moi și rari.

— Îmi dați voie să vă mângâi?

— Dar de ce vrei să ne mângâi? întrebă Ilexul Tătic.

— Ca să vă simt.

Ilecșii foșniră o vreme între ei, pe limba ilecșilor, apoi fratele mai mare îi spuse lui Pisicone:

— Poți să mă mângâi pe mine, dacă vrei. Eu sunt mai mare și mai curajos.

Pisicone atinse cu grijă una dintre frunzele fratelui mai mare.

Apoi o mângâie în lungul nervurii și în cele din urmă îi încercă ascuțimea ghimpilor. Erau, într-adevăr, moi și rari. Pisicone prinse încredere.

— E ca o piele de om, doar că mai rece. Sau ca un botic de cățel, dar uscat.

— Mănuțele tale sunt ca o frunză de ilex, spuse fratele mai mare. Doar că-s foarte calde, aproape fierbinți.

— Nu sunt fierbinți! protestă Pisicone.

— Așa ni se par nouă, că stăm la umbră, explică Ilexul Mămică.

— De ce stați la umbră?

— Aici creștem noi, spuse Ilexul Tătic. Locurile de la soare sunt luate de copacii cei mari. Noi ne-am învățat la umbră. E bine și aici.

— Dar de unde luați lumină, dacă stați mereu la umbră? Nicio plantă nu poate trăi fără lumină, în afară de ciuperca. Așa zice Tati.

— Are dreptate, spuse Ilexul Mămică. Dar noi ne-am descurcat. Când vine iarna și copacii cei mari își pierd frunzele, ajunge și la noi lumină destulă, cât să trecem vara cu bine. De aceea avem noi frunze tot anul.

— Și pinii au! sări Pisicone. Și tisele!

— Păduri de tise nu există, iar noi nu trăim în pădurile de pini, spuse cu mândrie Ilexul Tătic. Numai în cele de stejari, frasinii, fagi și arțari. Astea-s țările noastre!

— Țara mea e România. Acolo nu sunt ilecși.

- Dar acolo nu-i lumină? întrebă Ilexul cel Mic. Nici măcar iarna?
- Ba da, e. Dar iarna vine un lucru ciudat, care se cheamă „ger“ și care omoară mulți arbori și multe plante mici. Și pe oameni îi omoară uneori, și pe animale. Așa zice Tati.
- Ce-i aia „ger“? întrebă fratele cel mare.
- E ca un frig foarte mare, îl lămuri Pisicone. Apa se face tare ca piatra, iar copacii pădurii crapă în lung, ca loviți de trăsnet, cu zgomot foarte mare.
- Toți? întrebă frățiorul mai mic, temător.
- Doar plopii, explică Pisicone. Și duzii, uneori.
- Nu-i deloc o țară bună, spuse Ilexul Mămică, revoltată.
- Auzi, plopii!
- Nouă ne plac plopii, zise Ilexul Tătic, visător. Pădurile de plop sunt foarte luminoase, e tare bine de trăit acolo. Dar oamenii le taie repede.
- De ce le taie repede? întrebă Pisicone.
- Nu știu, răspuse Ilexul Tătic.
- O să-l întreb pe Tati.
- Dacă afli, să ne spui și nouă, îndrăzni fratele mai mare, care chiar era mai curajos.
- Sigur că da! O să vin mâine să vă spun, promise Pisicone.
- Îți mulțumim, fetiță-licornă, zise Ilexul Mămică, politicoasă. Noi, în schimb, o să-ți spunem un secret: să nu ne mănânci niciodată fructele. Or fi ele frumoase, strălucitoare și roșii, dar află că sunt otrăvitoare.
- Știi deja de la Tati. Dar de ce le faceți așa? Otrăvitoare?
- Ca să ne ferească de capre, explică Ilexul Tătic. Caprelor nu le pasă de ghimpii noștri moi și ne-ar mânca cu totul dacă n-am avea fructe. Pe când așa, se feresc de fructele noastre. Dar păsărelelor le plac. Știi, fetiță-licornă, pentru ele nu sunt otrăvitoare. Așa călătorim noi la mari depărtări. Străbunicul meu era din Ardeni.
- Ce sunt Ardenii?
- Nu știu, răspuse Ilexul Tătic. Nu mi-am cunoscut străbunicul.
- Pisicone! strigă Tati de pe băncuță. Pisicone, unde ești?
- Vin acum! răspuse fetița pe limba omenească. Trebuie să plec, adăugă ea către Ilecși.

Ei nu mai răspunseră. Limba omenească îi speriasă.

Jucară cinci partide de *cache-cache* lângă băncuță, iar când oboșiră, porniră spre casă, cu Pisicone fericită că iarăși câștigase cu trei la doi. Când ieșeau din Pădure și aproape trecuseră de Urzici, fetița îl întrebă pe Tati:

- De ce taie oamenii pădurile de plop?
- Ce?!
- De ce taie oamenii pădurile de plop, Tati?
- Of... de unde îți vin asemenea întrebări?
- Din cap, de unde? Îmi spui?

Tati oftă și începu să-i explice că oamenii îi taie pentru că sunt niște băgăcioși și le fac rău altor plante, la fel ca oțetarii, arțarii americani și glădițele. Tati era arborist de meserie și pe cei mai mulți arbori îi tăia cu părere de rău, dar pe plop îi ura. Îi urăse dintotdeauna și-i tăia cu plăcere ori de câte ori avea ocazia, însă nu voia ca fetița lui să-l creadă un om rău. Treaba lui era să spună adevărul.

ILEX

AQUIFOLIUM

REGELE PESCAR

Adoua zi, Pisicone și Tati intrară din nou în Pădure, și tot pe la Urzici. Căldura verii era cu totul neobișnuită pentru acel oraș, iar acasă nu aveau aer condiționat. În Pădure era bine și răcoare, iar Pisicone se grăbea să stea la povești cu prietenii ei, Ilecșii.

– Hai, Tati, la stânga!

– Păi n-ai zis tu că astăzi mergem la Stejarul Mămică?

– M-am răzgândit! Mergem la băncuță, iar tu stai și citești.

Tati nu spuse nimic, dar se miră în sinea lui. Pisicone nu suferea cărțile pentru oameni mari, fiindcă aveau coperte urâte, cu oameni morți de mult.

– Tu să stai aici, Tati, și să citești frumos din cărticica ta! la dă-mi să văd. Ce urât e domnul ăsta! Cum îl cheamă?

– Henri Beyle.

– E mort?

– Da.

– Eram sigură, Tati! Eu mă duc să mă plimb pe potecuță.

– Să nu mergi prea departe. Și să cânti.

– Sunt fetiță mare!

Tati se așeză încetișor, întinse picioarele și dădu capul pe spate, cu ochii închiși, apoi se îndreptă, își scoase ochelarii din toc, îi șterse și deschise cartea.

– *Bonjour!* le spuse Pisicone Ilecșilor, după ce se strecură în tufișuri. Ilecșii nu răspunseră.

– Ce faceți azi?

Ilecșii tăcură.

– Eu am venit să vă spun de ce taie oamenii plopii, cum v-am promis ieri!

Ilecșii rămaseră muți și de data asta.

– De ce nu mai vreți să vorbim? se întristă Pisicone. Sunt tot eu, fetița-licornă!

– Le e frică, îi răspunse o voce obraznică.

– De ce le e frică? întrebă Pisicone.

– De cine, nu de ce, o corectă vocea. De Vrăjitoarea Mică le e frică, de cine altcineva!

Pisicone se uită să vadă cine vorbește, dar nu văzu pe nimeni.

– Cine ești tu?

– Eu sunt Regele Pescar, spuse vocea, venind de nicăieri.

– Dar ce pescuiești tu aici, în Pădure? se miră Pisicone.

– Muște, zise vocea.

– Muște?

– Muște, da. Și țânțari, uneori. Da' mai rar.

Pisicone se uită iar în jurul ei și văzu o pânză.

– Tu ești păianjen?

– Nu știu ce înseamnă „păianjen“, răspunse vocea. Eu sunt Regele Pescar.

– Dar unde ești? De ce nu te văd?

– Nu mă vede nimeni. Dacă m-ai vedea tu, m-ar vedea și muștele și-aș muri de foame. Sau m-ar vedea mierlele, și-aș muri înghițit.

– Eu nu sunt nici muscă, nici mierlă, spuse apăsător Pisicone. Eu sunt o fetiță-licornă și nu fac rău niciunei ființe. Dar de vorbit, vreau să vorbesc cu toată lumea.

– Nu ți-e frică de mine?

– Nu.

– Copiilor le este foarte frică de mine!

– Da, dar eu sunt o fetiță-licornă, ți-am spus. Aud și vorbesc. Alți copii nu pot.

– Atunci e numai bine, spuse Regele Pescar. Ies acum!

O frunză mică de alun începu să se miște ciudat, apoi de sub ea ieși un păianjen mare, cu cruce albă, și merse repede pe un fir subțire care ducea direct la plasa dintre rămurelele de crușin. Păianjenul se așeză tacticos în centrul plasei, se prinse bine cu piciorușele din spate, apoi ridică spre Pisicone cele două piciorușe din față și capul cu cei opt ochi:

– Vezi? Am colți, sunt veninos! Nici mie nu mi-e frică de tine, fetiță-licornă!